

De tovenaar en zijn schaduw...

Grootvader hield zielveel van zijn kleindochter. Het was een beeldschoon meisje, dat alles op twee druppelse leek op zijn overleden vrouw. Ze was hartelijk en kwam hem dikwijls bezoeken. Opa begon zeer slecht te zien. Het werd reeds donker en hij zag hoe de gestalte van een tovenaar zich aftekende tegenover de muur rechtover zijn woning. Hij kwam vlug naar beneden en zag net dat de magiër om de hoek ging. De bejaarde man was echter zeer goed te been en haalde hem in. De tovenaar was echter reeds verdwenen. De oude man draaide zich om, maar stond oog in oog met de tovenaar. "U hebt mijn schaduw gevolgd" zei hij op minzame toon, "mag ik even uw bril zien"? Gewillig gaf hij de bril aan de magiër. De tovenaar nam een groen zijden doekje en wreef over de brilglazen. "Hier is uw bril terug" zei hij vriendelijk. Grootva keek door zijn bril en zag alles heel klaar en duidelijk. Een grote vreugde maakte zich van hem meester. Onthutst dankte hij zijn weldoener. "U mag het doekje behouden, ik heb het betoverd" sprak hij en verdween. Terug thuis zag hij de kast met de snuisterijen. Met slechts één aanraking was alles afgestoft met een nooit geziene glans. Vol blijdschap verwachtte hij nu zijn kleindochter. "Oh opa, heb je een poetsvrouw in dienst genomen?" zei het meisje blij. "Nee, helemaal niet" antwoordde hij en toonde het betoverde doekje van de tovenaar en vertelde alles. Gans onder de indruk vroeg het meisje "Mag ik even mijn sierspeld oppoetsen"? Maar het lukte niet... "Hoe jammer" zei ze, want dit is de speld, die ik van oma gekregen heb". "Oma stond er zo mooi mee" zei opa weemoedig. Nu herinnerde ze zich, dat ze onlangs gevraagd had, de grote diamant in twee gouden haakjes te zetten. Dit was uit voorzichtigheid. "Ga terug naar de winkelier" sprak plots de bezorgde stem van de tovenaar, "hij is geen eerlijk man, hij heeft de diamant verwisseld voor een goedkope melksteen". Zo gezegd, zo gedaan en ze begaven zich naar de zaak van de juwelier. Het viel op dat er niets schitterde in het uitstakraam. "Mag ik mijn diamant terug"? vroeg het meisje. Tegen wil en dank gaf de juwelier de grote diamant terug en plaatste hem tussen de haakjes van de speld. Toen raakte de bejaarde man met slechts één beweging de vitrine van de winkel aan alsook oma's sieraad... alles schitterde als nooit tevoren... Nu hoorden ze alle drie hoe de tovenaar zei: "E E R L I J K H E I D D U R T W E T L A N G S T ..."